

Februar 2020

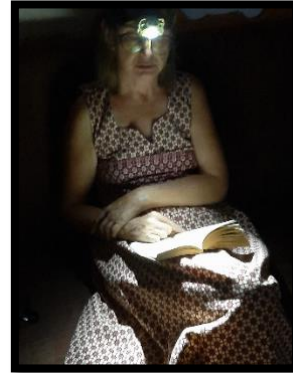
Det er bryllup på landsbygda. Hyttene er pyntet med fine jordfarger og damene har flettet håret i sirlige frisyrrer. I utkanten står brudefølget og venter på at mørket skal falle på. De kommer fra en landsby et stykke unna. Bruden sitter på en staselig hest. Hun har et tykt bomullsklede over hodet. Ingen kan se ansiktet hennes. Ingen kan se at hun gråter. Hun er svært ung, kanskje bare 14 år. Medgiften fraktes med eselkjerrer.

Tiden er inne. Følget begynner å gå. Bruden føres til hytta si. Der inne skal hun bli i en uke. Festen kan begynne, men hun er ikke med på feiringen. Brudgommen kommer på nattbesøk. Ellers er bruden omgitt av venninner som trøster så godt de kan. Det er tøft å flytte hjemmefra så tidlig, til en familie hun ikke kjenner... Vel viten om at mor, i følge skikk og bruk, ikke kan komme å se til henne. I dette tilfellet er brudgommen også ung. Vi håper og tror at de kan få det godt sammen.

I mer urbane strøk, er situasjonen en annen. Få giftes bort mot sin vilje. De fleste er med på å velge sin ektefelle. Kristne ungdommer har likevel utfordringer. De er få. Det er vanskelig finne noen som deler samme tro, spesielt når det forventes at de kommer fra samme sosiale lag.

Kastesystemet er avsatt med lov, men det preger fortsatt retningslinjer og levesett i samfunnet. En kvinne uten ektemann, mangler beskyttelse. En mann uten ektefelle, mangler respekt. Vær gjerne med å be om at ungdommene i vår søsterkirke må kunne danne gode, trygge hjem, med gjensidig respekt og kjærlighet.

Vi blir på landsbygda, nord for elva i litt over en uke, uten internett og telefon. Uten vann i krana og med et solcelleanlegg med flatt batteri. Det er lenge siden noen har bodd her fast og husene forfaller. Vårt første hjem, har termittene overtatt. Her flyttet vi inn med lille Audun på tre måneder, for snart 24 år siden, fulle av entusiasme og pågangsmot. Jeg gjør regning med at dette er vårt siste besøk...

Det er en håndfull kristne i landsbyen. Flere kvelder sitter vi på en gårds plass i lyset fra stjernene på himmelen, og en liten lommelykt. Praten går lystig.

Vi snakker blant annet om Jesus som er på besøk hos to søstre, Marta og Maria. Maria sitter ved Jesu føtter og lytter til hans ord. Marta er opptatt med alt som skal gjøres i stand. Hun irriterer seg over søsteren som bare sitter der. Til slutt sprekker hun og sier til Jesus: Herre, bryr du deg ikke om at min søster lar meg gjøre alt arbeidet alene? Si til henne at hun skal hjelpe meg.

Jesus svarte: Marta, Marta, du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del og den skal ikke tas fra henne. Stillhet til ettertanke. Kvinnene under stjernehimmelet kjenner seg godt igjen. Det er vanskelig for dem også å sette arbeidet til side... Det er lett å irritere seg over hverandre. Men alle er enige i at Marta er uhøflig og Maria gjør det som er rett.

Det er fantastisk å sitte der og lytte, kjenne på et nært felleskap og forstå det som blir sagt på et lokalt stammespråk langt uti bushen. Det føles trygt og godt. Der og da er det vanskelig å forstå at vi oppholder oss i rød sone. I nabolandet i nord arresteres de kristne. De må samles i hemmelighet. Store deler av Mali preges av konflikt og terrorhandlinger. Også i vår region har det vært uroligheter i det siste. Vi tar våre forhåndsregler. Ingen landsbyer nevnes med navn i våre brev. Heller ikke folk vi møter. Jeg vet at mange ber om fred for Mali og landene rundt. Mange land i Europa, deriblant Norge bidrar med militærstyrker for å bekjempe terrorisme og ytterliggående islamister.

Nå er vi tilbake på vår faste base langs elva. Det regnes som et trygt område. Dagene går i sin vanlige rytme. Håkon driver med vedlikehold. Jeg fortsetter å strikke med de unge kvinnene. Vi hjelper syke og fattige best vi kan. Nå har vi en måned igjen av oppholdet. Vi trives og opplever det meningsfylt å være her.

Beste hilsen

Håkon og Liv i Mali